

ΛΙΣΑ ΤΟΜΣΟΝ

Εικονογράφηση
Μάικ Λόουερι

Μετάφραση
Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΚΕΔΡΟΣ

Λίσα Τόμσον: *Το Αγόρι-Χρυσόψαρο*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Lisa Thompson: *The Goldfish Boy*

ISBN 978-960-04-4887-0

Εικονογράφηση: Μάικ Λόουερι
Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριηλίδου
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Βασιλική Κουρούδη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

Για το κείμενο © Lisa Thompson, 2017

Για το εξώφυλλο και την εικονογράφηση © Mike Lowery, 2017

Το εξώφυλλο και η εικονογράφηση αναπαράγονται κατόπιν άδειας της Scholastic Ltd.

Για την έκδοση στα ελληνικά © Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2017

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Στη μαμά και στη Λιν

Η ΑΦΙΞΗ

Ο κύριος Τσαρλς είχε καεί από τον ήλιο ακριβώς στην κορυφή του κεφαλιού του.

Το πρόσεξα την ώρα που τον είδα να επιθεωρεί τις τριανταφυλλιές του. Κοίταζε προσεκτικά το κάθε λουλούδι και καθώς προχωρούσε αργά στο πλακόστρωτο δρομάκι του κήπου του, τίναζε ελαφρά τα μεγαλύτερα άνθη μήπως πέσουν κάποια πέταλα κάτω. Το μεγάλο καραφλό κομμάτι στο κεφάλι του ήταν πια έντονα κόκκινο, ένας γυαλιστερός κύκλος που τον περιέβαλλαν λευκά φουντωτά μαλλιά. Έπρεπε να φοράει καπέλο με τέτοια ζέστη, αλλά μάλλον δεν είναι εύκολο να προσέξεις ότι το κεφάλι σου καίγεται όταν είσαι απασχολημένος με δουλειές.

Εγώ το πρόσεξα όμως.

Πρόσεχα πολλά πράγματα μέσα από το παράθυρο.

Αυτό δεν σήμαινε ότι έκανα κάτι που δεν ήταν σωστό. Απλώς παρατηρούσα πώς περνούσαν την ώρα τους οι γείτονές μου, τίποτα άλλο· δεν ήθελα να γίνομαι αδιάκριτος. Και δεν νομίζω ότι οι γείτονες ενοχλούνταν. Κάποιες φορές ο Τζέικ Μπίσοπ από το νούμερο πέντε μου φώναζε διάφορα – όπως «βλαμμένο», «φρίκουλο», «τζαζεμένο». Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που με είχε πει Μάθιου – αλλά πάλι αυτός ήταν βλάκας, οπότε δεν με ένοιαζε και πολύ τι έλεγε.

Έμενα σε έναν ήσυχο δρόμο που κατέληγε σε αδιέξοδο, σε μια πόλη γεμάτη με κατοίκους που έλεγαν πόσο υπέροχο ήταν που δεν ζούσαν στο μεγάλο, βρομερό Λονδίνο – και οι οποίοι περνούσαν σχεδόν τη μισή τους μέρα να προσπαθούν απεγνωσμένα να φτάσουν στο Λονδίνο.

Υπήρχαν επτά σπίτια στο μικρό αδιέξοδο δρομάκι μας. Τα έξι από αυτά ήταν παρόμοια, με τετράγωνα παράθυρα τριών προσόψεων, εξώπορτες με συνθετικά κουφώματα και λευκούς τοίχους. Αλλά το έβδομο σπίτι, που βρισκόταν χωμένο ανάμεσα στο νούμερο τρία και στο νούμερο πέντε, ήταν πολύ διαφορετικό. Χτισμένο με κατακόκκινα τούβλα, το Πρεσβυτέριο ήταν λες και είχε πάει μασκαρεμένο σε πάρτι Χαλοουίν όπου κανείς άλλος δεν είχε ντυθεί. Η εξώπορτά του ήταν μαύρη με δύο τριγωνικά παράθυρα στο επάνω μέρος που καλύπτονταν από μέσα με λίγο παλιό χαρτόνι. Κανείς δεν ήξερε αν το είχαν βάλει για να

μην μπαίνει αέρας μέσα ή για να μην μπορεί κάποιος να δει.

Ο μπαμπάς μου είχε πει ότι ένας κατασκευαστής είχε προσπαθήσει να κατεδαφίσει το Πρεσβυτέριο πριν από είκοσι χρόνια, όταν χτίζονταν τα σπίτια μας, αλλά φαίνεται αυτό είχε ριζώσει πάνω στα εκατό χρονών θεμέλιά του και με κάποιο τρόπο κατάφερε τελικά να μείνει άθικτο, όπως ένα παλιό, σάπιο δόντι. Η χήρα του εφημέριου, η γρια-Νίνα, έμενε ακόμα εκεί, αν και την έβλεπα σπάνια. Υπήρχε μία λάμπα στο παράθυρο του μπροστινού δωματίου την οποία άφηνε αναμμένη μέρα νύχτα: μια λαμπερή πορτοκαλί μπάλα πίσω από τις γκριζες κουρτίνες. Η μαμά έλεγε ότι η γρια-Νίνα απέφευγε τα πολλά πολλά γιατί φοβόταν ότι κάποιος από την εκκλησία μπορεί να την ανάγκαζε να φύγει, αφού, με τον άντρα της να μην υπάρχει πια, δεν ήταν δικό της το σπίτι στην ουσία. Στο πλατύσκαλό της είχε τρεις μικρές γλάστρες με λουλούδια τις οποίες πότιζε κάθε πρωί στις δέκα ακριβώς.

Κοίταζα κι εκείνη και τους άλλους γείτονες από τον ξενώνα στο μπροστινό μέρος του σπιτιού μας. Μου άρεσε εκεί. Οι λεμονί τοίχοι ήταν ακόμα αστραφτεροί, και έδινε την εντύπωση ότι είχε βαφτεί πρόσφατα, παρ' όλο που είχαν περάσει πέντε χρόνια από τότε. Η μαμά και ο μπαμπάς ονόμασαν αυτό το δωμάτιο «γραφείο» γιατί είχαμε τον υπολογιστή εκεί μέσα, αλλά όλοι ξέραμε ότι ήταν το «βρεφικό» δωμάτιο. Στη γωνία κρεμόταν ένα παιχνίδι για βρέφη με έξι μαλακά, ριγέ ελεφαντάκια που κινούνταν άσκοπα πάνω από ένα βουνό από κλειστές κούτες και σακούλες με ψώνια. Η

μαμά είχε συναρμολογήσει το παιχνίδι αμέσως μόλις είχε γυρίσει από έναν μαραθώνιο αγορών, παρ' όλο που ο μπαμπάς της είχε πει ότι ήταν γρουσουζιά.

«Μη λες βλακείες, Μπράιαν. Πρέπει να σιγουρευτούμε ότι δουλεύει, έτσι;»

Είχε τοποθετήσει τον μικρό γάντζο πάνω, και μετά είχαμε δει όλοι τα ελεφαντάκια να γυρίζουν γύρω γύρω στον ρυθμό του παιδικού τραγουδιού «Φεγγαράκι μου λαμπρό». Όταν είχε σταματήσει η μουσική, είχα χειροκροτήσει – ήμουν μόνο εφτά τότε, και κάνεις τέτοιες χαζομάρες όταν είσαι σε αυτή την ηλικία. Η μαμά είχε πει ότι θα άνοιγε τα υπόλοιπα ψώνια αργότερα, αλλά δεν το έκανε ποτέ. Οι σακούλες είναι ακόμα εκεί όπου τις άφησε: πάνες, μπουκάλια, αποστειρωτής, συσκευή ενδοεπικοινωνίας, μικροσκοπικά φορμάκια. Όλα όσα θα είχε χρειαστεί ο μικρός αδελφός μου αν δεν είχα... δηλαδή, αν ζούσε. Το γραφείο είχε ένα παράθυρο που έβλεπε στον δρόμο, και από κει παρατηρούσα τους γείτονές μου να ξεκινούν τη μέρα τους:

9:30 π.μ. Ο κύριος Τσαρλς φροντίζει τα τριαντάφυλλά του πάλι. Χρησιμοποιεί ένα καινούριο κλαδευτήρι με κόκκινα χερούλια. Η φαλάκρα του φαίνεται να έχει ερεθιστεί από το έγκαυμα του ήλιου.

Ο κύριος Τσαρλς θα μπορούσε να έχει οποιαδήποτε ηλικία από τα εξήντα πέντε μέχρι τα ενενήντα πέντε – σαν να

μη γερνούσε ποτέ. Θεωρούσα ότι απλώς είχε βρει μια ηλικία που του άρεσε πολύ και είχε σταματήσει εκεί.

9:36 π.μ. Ο Γκόρντον και η Πένη Σάλιβαν εμφανίζονται από το νούμερο ένα. Ο Γκόρντον μπαίνει στο αυτοκίνητό τους, ενώ η Πένη χαιρετάει τον κύριο Τσαρλς από απέναντι.

Ο κύριος Τσαρλς χαιρέτησε κι αυτός και γύρισε το κλαδευτήρι στο δάχτυλό του σαν καουμπούι, μετά έριξε τρεις ψαλιδιές στον αέρα, και οι ασημένιες λεπίδες γυάλισαν στον ήλιο. Η Πένη γέλασε. Δεν έβλεπε καλά και έβαλε το χέρι πάνω από τα μάτια της για να μπορέσει να δει και τότε σκυθρώπασε. Είχε εντοπίσει κάτι: εμένα. Ο κύριος Τσαρλς ακολούθησε το βλέμμα της, και με κοίταξαν επίμονα και οι δύο καθώς τους κοιτούσα από το παράθυρό μου. Έκανα πίσω βιαστικά και εξαφανίστηκα από το παράθυρο με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. Περίμενα μέχρι που άκουσα το αυτοκίνητο του Γκόρντον να βγαίνει με την όπισθεν από την αυλή τους και μετά κοίταξα πάλι έξω στον δρόμο.

9:42 π.μ. Η Πένη και ο Γκόρντον φεύγουν για τα εβδομαδιαία ψώνια στο σούπερ μάρκετ.

9:44 π.μ. Η Μέλοντι Μπερντ εμφανίζεται από το νούμερο τρία και τραβάει το Ντάτεχουντ τους, τον Φράνκι, πίσω της.

Ήταν Σαββατοκύριακο και επομένως ήταν η σειρά τής Μέλοντι να βγάλει βόλτα τον σκύλο. Η μαμά της, η Κλόντια, τον έβγαζε όλη την εβδομάδα, αλλά δεν ξέρω γιατί μπαίνουν στον κόπο – εκείνος δεν φαίνεται ποτέ να το χαίρεται και σε όλο τον δρόμο προσπαθεί να γυρίσει πίσω. Η Μέλοντι αφαιρούσε τους κόμπους από το μάλλινο μανίκι τής μαύρης ζακέτας της ενώ περπατούσε, και κάθε τρία βήματα σταματούσε για να τη φτάσει το μικρό σκυλί. Δεν έβγαζε ποτέ αυτή τη μαύρη ζακέτα, κι ας είχε τριάντα βαθμούς έξω. Σταμάτησαν σε έναν φανοστάτη τον οποίο ο Φράνκι μύρισε, και μετά μουλάρωσε και προσπάθησε να γυρίσει στο σπίτι, αλλά η Μέλοντι τον έσυρε, και εξαφανίστηκαν στο σοκάκι που οδηγούσε στο νεκροταφείο πίσω από το Πρεσβυτέριο.

*9:50 π.μ. Η πόρτα από το νούμερο εφτά ανοίγει,
και εμφανίζονται οι «νεόνυμφοι».*

Ο κύριος Τζένκινς και η γυναίκα του, η Χάννα, έμεναν δίπλα μας στην πλευρά που δεν ήταν μεσοτοιχία. Ήταν γνωστοί στη γειτονιά ως «νεόνυμφοι», παρ' όλο που ήταν παντρεμένοι ήδη τέσσερα χρόνια. Η Χάννα χαμογελούσε πάντα, ακόμα και όταν δεν ήξερε πως κάποιος την κοιτούσε.

«Δεν είμαι σίγουρη ότι είναι καλό να πας για τρέξιμο με τέτοια ζέστη, Ρόρι», είπε χαμογελαστή.

Ο κύριος Τζένκινς την αγνόησε καθώς τέντωνε το χέρι του ψηλά και έγερνε το σώμα του προς τη μία πλευρά. Ήταν

ο γυμναστής του σχολείου μου και, κατά τη γνώμη του, αν δεν γυμναζόσουν, δεν είχες λόγο ύπαρξης. Ήμουν σίγουρα στη λίστα που είχε κάνει με τους «ανύπαρκτους» και έκανα τα πάντα για να μένω εκτός από το πεδίο βολής του.

Φορούσε ένα στενό λευκό μπλουζάκι και μπλε σορτς και έφυγε με φόρα από την αυλή τους με τα χέρια στους γοφούς του.

«Μην αργήσεις», είπε η Χάννα. «Πρέπει να αποφασίσουμε για το καρεκλάκι του αυτοκινήτου, εντάξει;»

Ο κύριος Τζένκινς μούγκρισε κάτι. Κοίταξα στο σκαλοπάτι και ζάρωσα όταν είδα την τεράστια εγκυμονούσα κοιλιά της. Η Χάννα ακούμπησε το χέρι της πάνω στην κοιλιά της και τη χτύπησε ρυθμικά, μετά γύρισε και μπήκε μέσα στο σπίτι. Άφησα μια ανάσα που κρατούσα.

Ο κύριος Τζένκινς βγήκε στον δρόμο και χαιρέτησε τον κύριο Τσαρλς που ήταν, όμως, πολύ απασχολημένος με τα λουλούδια του και δεν τον πρόσεξε. Εξέταζε το κάθε τριαντάφυλλο που πηγαινοερχόταν στο αεράκι όπως τα ξυλαράκια με το μαλλί της γριάς στα λούνα παρκ. Όποιο δεν ήταν σε καλή κατάσταση, το έκοβε και το έβαζε σε μια πλαστική γλάστρα. Όταν τέλειωσε, πήγε στο πίσω μέρος του σπιτιού κουβαλώντας και τη γλάστρα με τα κομμένα τριαντάφυλλα.

10:00 π.μ. Κανένα ίχνος από τη χρια-Νίνα που ποτίζει τα λουλούδια της.

Δεν ήταν περίεργο που δεν την είχα δει ακόμα, δεδομένου ότι υπήρχε πολλή κίνηση στη γειτονιά εκείνο το πρωί μέχρι στιγμής.

Η πόρτα από το νούμερο πέντε άνοιξε και ένα αγόρι της ηλικίας μου εμφανίστηκε. Περπάτησε στην αυλή τους και κοίταξε προς μία και μόνη κατεύθυνση. Προς εμένα κατευθείαν. Αυτή τη φορά δεν έσκυψα, στάθηκα ακίνητος και τον κοίταξα κι εγώ. Σταμάτησε μπροστά από το σπίτι μας, έγειρε το κεφάλι του πίσω, έβγαλε έναν αηδιαστικό θορυβώδη ήχο και μετά έριξε μια τεράστια ροχάλα στην αυλή μας. Έκανα ότι τον χειροκροτώ ειρωνικά μέσα από το παράθυρο, ενώ αγνόησα την αναγούλα που μου είχε προκαλέσει. Συνοφρυώθηκε όταν είδε τα χέρια μου, κι εγώ τα έκρυψα γρήγορα πίσω μου. Χτύπησε τον τοίχο μας με δύναμη, γύρισε και έφυγε.

10:03 π.μ. Ο Τζέικ Μπίσοπ - ακόμη βλάκας.

Όταν είχε φύγει και ο Τζέικ, δεν υπήρχαν πολλά ακόμη για να δω. Ο κύριος Τζένκινς επέστρεψε από το τρέξιμο με το λευκό μπλουζάκι του σκούρο από τον ιδρώτα. Η Πένι και ο Γκόρντον Σάλιβαν ξεφόρτωσαν έντεκα σακούλες του σούπερ μάρκετ από το πορτομπαγκάζ του αυτοκινήτου τους. Η Μέλοντι γύρισε από τη βόλτα της κρατώντας τον Φράνκι κάτω από το ένα της μπράτσο· ο σκύλος φαινόταν αρκετά ικανοποιημένος με τον εαυτό του.

Και μετά ο δρόμος ήταν ήσυχος.

Μέχρι που η πόρτα του Πρεσβυτέριου άνοιξε αργά.

10:40 π.μ. Η χρια-Νίνα βγαίνει στο πλατύεκαλο με πολύ αγχωμένο ύφος. Κρατάει το μικρό ασημένιο ποτιστήρι της στο ένα χέρι.

Η ηλικιωμένη γυναίκα φορούσε μαύρη φούστα, κρεμ μπλούζα και ροδακινί ζακέτα. Έριχνε νερό με το ποτιστήρι πέντε φορές σε κάθε γλάστρα και προχωρούσε στην επόμενη. Όσο το έκανε αυτό, είχε τον νου της να ρίχνει και φυγαλέες ματιές στη γειτονιά. Είχε μόλις ξεκινήσει να ποτίζει την τελευταία γλάστρα όταν ένα αυτοκίνητο έστριψε στον δρόμο. Άφησε το ποτιστήρι στο πλατύεκαλο, γλίστρησε γρήγορα μέσα και έκλεισε τη βαριά εξώπορτα.

Το αυτοκίνητο που κυλούσε αργά στον δρόμο ήταν ένα από εκείνα που ο μπαμπάς λέει ότι κοστίζουν μια «μικρή περιουσία». Σίγουρα δεν ανήκε σε κάποιον από τους γείτονες. Ήταν τόσο γυαλιστερό, που τα σπίτια μας καθρεφτίζονταν πάνω στις μαύρες πόρτες του καθώς έκανε τον κύκλο του αδιέξοδου, και σταμάτησε στο νούμερο έντεκα. Άρπαξα το σημειωματάριό μου ενώ κοιτούσα και περίμενα να ανοίξουν οι πόρτες.

10:45 π.μ. Υπάρχει ένα πολύ ακριβό μαύρο αυτοκίνητο στη χειτονιά. Δεν το έχω δει άλλη φορά μέχρι τώρα, και έχει παρκάρει ακριβώς δίπλα μας! Έχει επικέψεις ο κύριος Τσαρλς;

Αυτό ήταν πολύ ενδιαφέρον. Ήξερα το πρόγραμμα του γείτονά μου απέξω και ανακατωτά, αλλά εκείνη την ώρα μάλλον κάποιος καινούριος επισκέπτης είχε έρθει στη γειτονιά. Προσπάθησα να δω μέσα στο αυτοκίνητο, αλλά τα παράθυρα ήταν πολύ σκούρα και δεν μπορούσα να διακρίνω κάτι. Η μηχανή του αυτοκινήτου ακουγόταν σιγανά για λίγο και μετά σταμάτησε τελείως. Η πόρτα του οδηγού άνοιξε.

Μια γυναίκα με μεγάλα γυαλιά ηλίου που κάλυπταν σχεδόν όλο της το πρόσωπο βγήκε και κοίταξε τριγύρω στον δρόμο. Έκανε στην άκρη τα μαλλιά από το πρόσωπό της και μετά έκλεισε την πόρτα. Ο κύριος Τσαρλς εμφανίστηκε και περπάτησε γρήγορα διασχίζοντας την αυλή του, καθώς σκούπιζε τα χέρια του πάνω στο πουκάμισό του.

«Αγάπη μου!» είπε και άπλωσε τα μαυρισμένα χέρια του προς το μέρος της.

«Γεια σου, μπαμπά».

Τον κράτησε σε απόσταση και του έδωσε το μάγουλό της για να το φιλήσει, μετά πήγε στο αυτοκίνητο και άνοιξε την πίσω πόρτα. Ένα μικρό κορίτσι, περίπου έξι ή επτά χρονών, βγήκε έξω κουβαλώντας μια πορσελάνινη κούκλα. Πήγα πιο κοντά στο παράθυρο, αλλά έπιασα μόνο λίγες λέξεις.

«...να είσαι η Κέισι! Και ποια είναι αυτή; Θα μείνει μαζί μας;»

Ο κύριος Τσαρλς πήγε να χαϊδέψει τα μαλλιά της κούκλας, αλλά το κορίτσι στράφηκε προς την άλλη πλευρά για να την απομακρύνει. Έμοιαζε με κούκλα από μαγαζί με αντί-

κες, όχι από παιχνιδάδικο. Η γυναίκα με τα μεγάλα γυαλιά ηλίου βγήκε από το πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου με ένα ξανθό αγόρι στην αγκαλιά το οποίο άφησε με γδούπο στο πεζοδρόμιο. Ο κύριος Τσαρλς έδωσε το χέρι του στο μικρό αγόρι.

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Τέντι. Είμαι ο παππούς σου».

Το αγόρι αγκάλιασε μια γαλάζια κουβέρτα και έτριψε τη μία γωνία της στο μάγουλό του, ενώ κοίταζε το ρυτιδιασμένο χέρι που του έτεινε ο παππούς του. Το χέρι αιωρήθηκε για λίγο αμήχανα εκεί ανάμεσά τους, αλλά μετά ο κύριος Τσαρλς εγκατέλειψε την προσπάθεια και πήγε να βοηθήσει την κόρη του με τα πράγματα. Μίλησαν για λίγο, όμως είχαν τις πλάτες τους γυρισμένες προς εμένα, κι έτσι δεν μπόρεσα να ακούσω τι έλεγαν.

Η γυναίκα ακούμπησε δύο μαύρες βαλίτσες στην αυλή και μετά έπιασε το πρόσωπο του κάθε παιδιού της και είπε κάτι πριν δώσει στο καθένα ένα γρήγορο φιλί στο μέτωπο. Έσφιξε τον κύριο Τσαρλς στο μπράτσο και μετά μπήκε στο αυτοκίνητό της. Η μηχανή ξεκίνησε και το σκούρο γυαλιστερό αυτοκίνητο κύλησε αργά προς την άκρη του δρόμου. Οι τρεις τους το κοίταζαν μέχρι που χάθηκε.

«Εντάξει! Να σας πάμε μέσα εσάς τους δύο, έτσι;»

Ο κύριος Τσαρλς χτύπησε τα χέρια του για να τον προσέξουν τα παιδιά και τα οδήγησε σαν πρόβατα προς το σπίτι, ενώ στο πρόσωπό του είχε ένα τρελό χαμόγελο. Το αγοράκι σταμάτησε κι ενώ ακόμα έτριβε την κουβέρτα στο μάγουλό του, έκανε να πιάσει ένα από τα τριαντάφυλλα του κήπου.

«Ααα, δεν αγγίζουμε!» είπε ο παππούς του και κούνησε τα χέρια πάλι για να τους οδηγήσει προς την πόρτα.

Αμέσως μετά επέστρεψε και έσυρε τις δύο μαύρες βαλίτσες πίσω του. Μου έριξε μια ματιά, και έκανα αμέσως στην άκρη, αλλά όχι προτού προσέξω ότι το πλατύ χαμόγελό του είχε εξαφανιστεί.